

אולגה ושתיל האלון

אולגה יצאה ליער. וביער הסתובבו יתושים. הם
ומזמזמים "בזזז... בזזז...".
אולגה ראתה ליד העץ שתיל קטן של אלון, הוציאה
אותו מאדמה, התיישבה על גדם עץ ונפנפה בשתיל
כדי להבריח את היתושים.
"אתם מפריעים, יתושים! לכו מכאן!"
היתושים ברחו לביצה שלהם.
"עכשיו אינך נחוץ לי יותר" אמרה אולגה וזרקה את
השתיל לדשא.
בא סנאי. ראה את שתיל האלון העקור והתחיל לבכות.
"למה עשית זאת, אולגה? הוא היה צומח לעץ גדול,
והייתי יכול לעשות לי בית בחלול שלו."

בא דובון קטן ובכה גם הוא.
"הייתי יכול לשכב בצל שלו, לנוח קצת.."
בא חזירון וגם הוא בכה.
"הייתי אוסף את הבלוטים שלו. הבלוטים טעימים מאוד."
התעצבו כל הציפורים שביערה. מתעופפות, מפנפות בכנפיהן.
"בענפים שלו היינו בונות לנו קנים."
באה גם מאשה, חברה של אולגה, וגם היא בכתה:
"מדוע עשית זאת, אולגה? היה צומח אלון כזה, גדול וטוב וכולם
היו מרוצים."
אולגה הופתעה.

"למה כולכם בוכים. זה שתיל כזה קטן, בסך הכל שלושה עלים עליו."

ואז נשמע הקול המרוגז של עץ האלון הגדול "גם אני הייתי כזה קטן. אילו השתיל הזה צמח, היה נעשה גדול ועצום כמוני."
מאשה חשבה רגע ואמרה "הבה נחפור גומה באדמה ונשתול את האלון הקטן. הנה כאן, במרכז הרחבה, איפה שהשמש מגיעה בשפע."

אולגה רצה הביתה והביאה את. מאשה חפרה גומה עמוקה, רחבה.

מאשה ואולגה שתלו את שתיל האלון הקטן בגומה.
"עכשיו צריך רק להשקות אותו" אמרה מאשה, השתיל התחיל להתייבש, העלים שלו נבולים."

ואז הגיע ענן אפור קטן. "תסתתרו כולכם תחת
העצים" אמר הענן "אשקה את שתיל האלון הקטן
בגשם!"
הוא התחיל להמטיר גשם על השתיל, על האדמה
שבסביבתו.
"פּטּ.. פּטּ.. פּטּ.." נפלו טיפות הגשם.
שתיל האלון התאושש, שמח, הרים את העלים שלו.
הוא עוד יהיה גדול!

